

РЕШЕНИЕ

№ 1856

гр. София, 28.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Ваня Н. И.ова
Виктория Недева

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Любомир Василев Въззивно гражданско дело
№ 20241100500602 по описа за 2024 година

Производството е по чл.258 – чл.273 ГПК /въззивно обжалване/.

В. гр.д. №602/2024 г по описа на СГС е образувано по въззивна жалба на В. М. К. ЕГН ***** с адрес гр.С., ул.***** срещу решение №9464 от 05.06.2023 г постановено по гр.д.№60614/21 г на СРС , 125-ти състав , с което е отхвърлен иска на въззивника с правно основание чл.440 ал.1 ГПК срещу С. Г. Н.-А. ЕГН ***** с адрес гр.Габрово, ул.***** и М. Г. К. ЕГН ***** с адрес гр.София, ж.к.***** , ***** ап.121 **за признаване за установено**, че имущество: самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.4334.1310.3.121, находящ се в град София, по КККР, одобрени със заповед № РД – 18-51/15.7.2010г. на ИД на АГКК, с адрес на имота: град София, София, ж.к.***** , който обект се намира в сграда с идентификатор 68134.4334.1310.3 с предназначение : жилищна сграда, многофамилна, сградата е разположена в поземлен имот с идентификатор 68134.4334.1310, предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, брой нива на обекта: 1, с посочена в н.а. площ 47,77 кв.м., ниво 1, съседни самостоятелни обекти в сградата – на същия етаж: идентификатор 68134.4334.1310.3.120, идентификатор 68134.4334.1310.3.122, под обекта: идентификатор 68134.4334.1310.3.118, над обекта: идентификатор 68134.4334.1310.3.124, стар идентификатор: няма, който самостоятелен обект съставлява апартамент №121 в град София, ж.к.***** , ет.2 ; състоящ се от дневна, кухня и сервизни помещения, със застроена площ от 47,77 кв.м., при граници – на изток:

ап.120, запад: ап.122, север – стълбище, юг-улица, заедно с прилежащо избено помещение № 5, с площ 2,47 кв.м., при граници – изток: - мазе от съседен вход, запад – коридор, север – мазе 4, юг- мазе 6, заедно с 1,386 % ид.ч. от общите части на сградата и правото на строеж върху мястото, срещу което имущество по изп.дело №20208380407542 по описа на ЧСИ М. Б., е било насочено принудително изпълнение, **не принадлежи на длъжника М. Г. К. ЕГН ******* .

Въззивникът излага доводи за неправилност на решението на СРС . С нотар.акт №179, том II , рег. № 6782, нотар.дело № 278/2021г от 09.07.2021 г на нотариус В.Г. въззивникът е признат за собственик на процесния имот като придобит по давност за периода 2008 г – 22.10.2021 г . Разпитаните свидетели в нотариалното производство по обстоятелствена проверка категорично са установили , че имотът е завладян още през 2010 г като отблъснато владението на баща й М. Г. К. . Владението е продължило явно , неоспорвано и непрекъснато , като тези обстоятелства са установени и от разпитаните пред СРС свидетели Г. и Н. . **Пред нотариуса ответника М. К. е направил изявление от 23.06.2021 г , че имотът е владян от дъщеря му** . Без значение е , че въззивникът работи и живее в С. , защото същият посещава периодично имота , плаща данъци , поддържа го и пр. Дори не е нужно да се демонстрира владението на предишния собственик , защото не се владее съсобствен имот . Налице е оридинерно основание за придобИ.е на собственост и чл.453 ал.1 т.1 ГПК е неприложим .

Въззиваемата страна С. Г. Н.-А. е подала писмен отговор , в който оспорва въззивната жалба и изразява съгласие с мотивите на СРС . Върху имота са вписани две възбрани преди „придобИ.ето му“ и е приложим чл.452 ал.2 ГПК. Изпълнителното дело е образувано на 12.11.2020 г и към този момент длъжникът К. е притежавал титул за собственост . Свидетелите на ищцата посочват , че К. е бил във влошено финансово състояние и това е наложило „придобИ.е“ на имота от дъщеря му .Въобще липсва от страна на В. М. К. , а нотар.акт по обстоятелствена проверка е създаден за нуждите на осуетяване на изпълнителното производство срещу имота . К. живее и работи в гр.С. , а посещенията й в процесния имот не са владение , а търпими действия . Показанията на разпитаните свидетели не са убедителни и са неверни . Най-ранният момент , от който евентуално К. е демонстрирала своене на имота и от 2016 г , когато баща й е имал финансови затруднения и се е наложило сестра му да изплати ипотечното му задължения към Банка ДСК ЕАД . С издаване на пълномощно от 2014 г К. е дал на сестра си право да си продаде имота на себе си т.е. легитимирал се е като собственик . Ползването на имота от К. е било със съгласието на баща й и представлява съизволителни действия . Поведението на К. и дъщеря му е координирано и се състои в жалби и симулативен процес , за да се осуети принудителното изпълнение .

Въззиваемата страна М. Г. К. не е подал писмен отговор на въззивната жалба и не взема становище .

Въззивната жалба е допустима. Процесното решение е връчено на въззивника на 12.06.2023 г и е обжалвано в срок на 26.06.2023 г .

Налице е правен интерес на въззивника за обжалване на решението на СРС.

След преценка на доводите в жалбата и доказателствата по делото, въззивният съд приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Във връзка с чл.269 ГПК настоящият съд извършва служебна проверка за нищожност и за недопустимост на съдебното решение в обжалваната част , като такива основания в случая не се констатира . Относно доводите за неправилност съдът /принципно/ е ограничен до изложените във въззивната жалба изрични доводи , като може да приложи и императивна норма в хипотезата на т.1 от Тълкувателно решение №1 от 09.12.2013 г по тълк.дело №1/2013 г на ОСГТК на ВКС . Във всички случаи въззивният съд е длъжен служебно да даде законосъобразната правна квалификация на предявените иски .

От фактическа страна по делото е установено следното .

От представените удостоверения за родствени връзки се установява, че ответниците С. Г. Н.-А. и М. Г. К. са брат и сестра, а ищцата В. М. К. – съответно, е племенница на А. и и дъщеря на К. .

Според решения на СГС по гр.дело № 6848/2017 и на Апелативен съд-София по гр.д. №2375/2019 г по иск на С. Г. Н.-А. ответникът М. Г. К. е осъден на основание чл.240 ал.1 ЗЗД да заплати на А. сумата 32 000 лева – заемна сума по договор за заем, сключен между тях.

На 23.09.2020г. СГС , I-3 състав по гр.дело № 6848/2017г. е издал в полза на ответницата А. изпълнителен лист за сумата 32 000 лева, заедно със законната лихва и разноски пред двете инстанции. Следователно, към тази дата, на основание чл.404,ал.1 ГПК, към 23.9.2020г., решението е влязло в сила.

Видно от удостоверение от ЧСИ по изп.дело №20208380407542, по молба от 12.11.2020 г на С. А., въз основа този изпълнителен лист, е образувано изпълнителното дело.

Ищцата В. К. се легитимира като собственик на самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.4334.1310.3.121, съставляващ ап.121 в жилищна сграда в град София, район *****, вход **** въз основа нотариален акт № 179, том Втори, рег. № 6782, дело № 278/2021г., съставен от нотариус В.Г. на 09.07.2021г., с който нотариален акт, ищцата е призната за собственик на имота по давност.

Според протокол за опис от 08.09.2021г. по изпълнителното дело е видно, че на същата дата, В. К. е заварена от ЧСИ в имота, изложила е твърдения, че е собственик на имота по силата на посочения нотариален акт .

Въз основа на молба на В. К. по гр.д.№ 12057/2021г. е допуснато обезпечение на бъдещ иск по чл.440 ГПК на К., чрез спиране на изпълнението по изпълнителното дело. ЧСИ е изпратил на 04.10.2021г. до В. К. уведомление за насрочена публична продажба на същия имот, като на 8.10.2021г. е подадена молба, в която е вписано, че се прилага обезпечителна заповед и с постановление от същата дата, ЧСИ е постановил спиране Видно от последващите удостоверение и разпореждане от ЧСИ, съответно, от 16.11.2022г. и

06.01.2023г., жалбата на В. К. срещу действията на ЧСИ е върната от СГС, като изпълнителното производство е било възобновено, с изключение на извършваните изпълнителни действия по отношение спорния имот .

От представената справка от Служба по вписванията за извършени вписвания, отбелязвания и заличаване, по имотна партида на ап.121 се установява, че ап.121 е придобит в собственост от Н.И В.И. на 22.7.2003г..

На 28.8.2006г с нотар.акт за договор за покупко – продажба имотът е прехвърлен на М. К..
На 12.12.2006г., за задължение на М. К. към Банка „ДСК” ЕАД е вписана договорна ипотека, заличена на 02.09.2016г..

На 26.9.2009 г, върху апартамента е наложена възбрана, за задължение на М. К., заличена на 14.7.2011г., като на 28.6.2017г. и 27.11.2020г. отново са наложени възбрани.

От изготвената справка по ЕГН на ищцата В. К. е видно, че през 2001г. К. е декларирала настоящ адрес в град С. пред Служба ГРАО, през 2000г.- постоянен адрес в град Габрово, а през 2002г.- в град С. .

Ответникът М. К. – считано от 2010г. е декларирал постоянен и настоящ адрес в град София, район *****

През 2014г., М. К. е издал в полза на С. Н. две пълномощни с нотариална заверка на подписа му, с посочване на същия адрес .

На 15.08.2016г.,13.09.2016г. 11.11.2016г. и 12.10.2016г. от ДКЦ 21 ООД са му издадени болнични листа, при посочване на същия адрес.

От справка от единния регистър на НОИ е видно, че работата на ответника К. е шофьор.

Пред СРС е представен заверен препис от нотариалното дело. Същото е образувано по молба – декларация от 02.02.2021г. за издаване на нотариален акт след извършване на обстоятелствена проверка . По нотариалното дело с постановление от **09.07.2021 г** ищцата К. е призната за собственик по силата на давностно владение, **установено пред 2010г.,** . Като свидетели пред нотариуса на 23.6.2021г. са разпитани: И.К. Г., И. Е.А. и Б.И. Н. и **ответника М. К..**

Пред СРС, като свидетели, са разпитани И. Г., Б. Н. и И. А. както и М. П..

От ответната страна са представени и протокол от проведено о.с.з. пред СГС по гр.д.№ № 6848/2017г. от 18.6.2018г. по което дело е разпитан И. А..

Според разпитания пред СРС свидетел Б. Н. , същият живее на семейни начала с ищцата В. К. **от 7-8 години.** Познава ищцата отдавна, ходил е в апартамента за първи път може би преди 10 години, като В. го поканила да отидат да видят баща ѝ пред блока. Свидетелят сочи, че В. му казала след време, че има апартамент в София, като от нея, **от В., знае, че тя стопанисва апартамента от 2008-2009г.,** , че тя е преустроила апартамента и купувала всичко за кухнята – печка, хладилник. Според Н. двамата пътуват постоянно, когато ги нямало, имало един съсед, който В. помолила да се грижи за имота. По време на пандемията от Ковид -19, когато на двамата съвпадало да работят от вкъщи, отивали в апартамента.

Никой не ги притеснявал, а бащата на В. живее на друго място.

Според разпитания пред СРС свидетел М. П. , за първи път отишла в апартамента през 2009-2010г. по покана на В. и останала да преспи. Тогава в имота били и бившият съпруг на В. и баща ѝ. Тогава В. ѝ споделила за първи път, че жилището е нейно. Свидетелката знае, че **баща ѝ имал финансови проблеми**, като не е могъл да си плаща задълженията и В. поела плащанията. По време на пандемията от Ковид -19, от телефонни разговори с В. знае, че тя била повече време в апартамента. Чуват се поне два пъти седмично по телефона, свидетелката знае за В. правила ремонт, трябвало все нещо да се свърши.

Според разпитания пред СРС свидетел И. Г. , същият живее в блока , приятел е на баща ѝ от 15 години, нея познава от около 10 години. Сочи, че се грижи за апартамента, когато ищцата отсъства, В. е собственик. **Баща ѝ имал финансови проблеми**, като преди апартаментът бил на баща ѝ, но той бил „закъсал с парите”, нямал работа и извикал дъщеря си „да се разберат”, В. направила ремонт. Свидетелят сочи, че след като с М. „се разбрали“, свидетелят **разбрал, че М. е прехвърлил на дъщеря си апартамента, за да може да се оправи**, защото бил финансово зле. М. не живеел в апартамента може би от около 10 години. Свидетелят имал ключ от апартамента, по време на пандемията В. работила от къщи. Свидетелят сочи, че преди няколко години В. и „мъжът ѝ” /по- долу става ясно, че говори за свидетеля Б. Н./ започнали да го правят, остъклили терасата, изместили кухнята в антрето. В. плащала разходите за апартамента, свидетелят имал случай да плати по нейно искане, вместо нея, и тя веднага му възстановявала парите, виждал В. и Б. да плащат на майстори. От М. научил, че е **прехвърлил апартамента на В., заради затруднения**. Относно свидетелските показания, дадени по нотариалното производство, свидетелят твърди , че В. и М. му казали, че трябва да отиде при нотариуса, за да му каже ,че М. е прехвърлил на В. имота.

В същото о.с.з. от 30.3.2023г., ответникът М. К. твърди пред съда, че живее в последните десет години в кв.Гео Милев, ходи и в Троян. Посочи, че от време на време минава „покрай И.“, но това **не означава, че не ходи и в ж.к.Овча купел**.

Според разпитания пред СРС свидетел И. А. , същият живее в същия блок и вход, на осми етаж, от 1989г., като има точен спомен за събития, случили се до 2009-2010г., защото след 2011г. се разболял. Свидетелят сочи, че познава М. като комшия, **след това дъщеря му закупила апартамента, като знае от В., че тя е собственик**, тя му казала. Виждал е М. отвън, но не и до апартамента. Когато отишъл при нотариуса, му били казали, че **отиват там за прехвърляне на имота**. Свидетелят твърди , че е бил свидетел по друго дело, на което му задавали подобни въпроси. Преправянето на апартамента според него е направено от стария собственик. М. си правил банята и тоалетната, . Съсед на име И. има достъп до имота, въз основа даден от В. ключ, като през последните години не е виждал В. да прави подобрения. В годината я вижда максимум 2-3 пъти. Преди свидетелят да се разболе през 2011г., В. му била казала, че е собственик на апартамента.

За да отхвърли иска СРС е приел от правна страна следното . Налице са процесуалните

предпоставки, които обуславящи допустимостта на иска са: 1) висящо изпълнително производство; 2) с предмет принудителното изпълнение на парично притежание; 3) насочване на изпълнителните действия върху вещ на длъжника; 4) осъществяваният изпълнителен способ да е обективно годин да засегне право на трето за изпълнението лице. Субективното право на третото лице обосновава интереса от отрицателния установителен иск, предвиден в чл.440 , но е извън предмета на делото. Налице **висящо изпълнително производство – изп.дело № 20208380407542**, с предмет принудително изпълнение на парично притежание на ответницата С. Н.-А. против М. К.. По изп.дело е била насрочена публична продан на процесния имот и са налице всички процесуални предпоставки за разглеждане на иска. Тъй като с нотариалния акт ищцата К. и призната за собственик въз основа давностно владение, което е **оригинерен придобивен способ**, то въпреки вписаните две възбрани върху имота, разпоредбата на чл.452,ал.2 ГПК е неприложима.

Според СРС към датата на образуване на изпълнителното дело 12.11.2020г, ответникът М. К. притежава титул за собственост на ап.121. Ищцата В. К. твърди в исковата молба, че **през 2008г.** е установила давностно владение върху апартамента, поради което и го е придобила по давност. В случая разпитаните пред СРС свидетели твърдят , че от 2008г -2009 г В. се грижи за имота, плаща разходите за него. От друга страна не са събрани никакви доказателства, които да сочат на извода, че **през 2008 г – 2009 г, В. К. е демонстрирала пред М. К. намерението си за своене на имота.** Свидетелят П. сочи , че на непосочена дата през 2009г.-2010г., когато в апартамента присъствали В. К., нейният бивш съпруг и М. К. и ищцата казала на свидетелката, а не на М. К. , че апартаментът е нейн. Изложеното, заедно с обстоятелството, че ищцата **от 2002г. има постоянен и настоящ адрес в С.** и работи в това населено място води до извода , че ищцата не е установила давностно владение, а е извършвала търпими действия . М. К. е допуснал В. К. да остава в собствения му апартамент при посещенията си в София. Обстоятелството, че М. К. от около 2013г./10 години назад/ живее на друго място, не сочат на различен извод. Данните, че ищцата полага грижи за имота и плаща разходите за него от 2008-2009г., без други доказателства, за действия на В. К. или изявления, които отричат правата на М. К. върху апартамента, **не сочат на несъмнен извод за установяване на давностно владение към онзи момент.**

Според СРС показанията на разпитаните свидетели са непоследователни по въпроса кой е извършил основния ремонт на жилището, с който ремонт се променят разположенията на стаите, нито кое лице е остъклило терасата. Свидетелят Б. Н. сочи, че това е сторено от В., но той, по негови собствени изявления, предава нейните думи. Нещо повече, към момента на ремонтите, той и В. К. не са живели на семейни начала, което се случило преди 7-8 години. Свидетелят П. твърди , че В. се грижела за ремонтите на апартамента, но не посочва кога са направени ремонтите и в какво са се изразявали, за да може непременно изложеното от нея да се свърже с основен ремонт на жилището. Свидетелят Г. сочи за данни за извършвани ремонти от В. и Б., които могат да датират не по – рано от 7-8 години назад във времето, предвид изложеното по- горе. По думите на свидетеля А. който живее в същия вход Д, ремонтите били извършени от стария собственик, със син О., а М. довършил същите,

като свидетелят А. сочи, че не е виждал В. да прави подобрения в близките години.

Според СРС свидетелите не са категорични, като лица, предаващи собствени впечатления, че основният ремонт на жилището е извършен от В. К.. Липсва „демонстриране на промяна в намерението” – че В. К. е заявила пред баща си, че тя, а не той е собственик на имота. На обратен извод сочат показанията на свидетелите П. и Г., че М. и В. „се разбрали“, поради неговите финансови проблеми, той да ѝ прехвърли имота, в замяна на плащане на задълженията му от К.. Тези „финансови проблеми“ са доказани по делото - **към 2016 г С. А. е заплатила в полза на „Банка ДСК“ ЕАД остатъкът от ипотечния кредит на М. К..** Това обстоятелство, заедно с показанията на двама от тримата свидетели, разпитани в рамките на нотариалното производство – А. и Г., които не споделят особени отношения със страните по делото, а пред СРС сочат, че били помолени от М. и В. да отидат при нотариус **за прехвърляне на имота през 2020г.**; изложеното от същите, за уговорката между В. и М., тя да „стане собственик” на апартамента, като заплаща задълженията на М., **не сочат на демонстриране на промяната в намерението от страна на В. К.** . Има данни за намерение, от страна на М. , споделено с В. К. и трети лица, да прехвърли имота на дъщеря си затова, че е платила и ще плаща задълженията му. Прехвърлянето най-вероятно е осуетено именно от проведеното и спечелено от С. Н.-А. дело за заплащане на сумата 32 000лева, наложената в тази връзка възбрана върху имота през 2017г., и с оглед разпоредбата на чл.452, ал.2 ГПК. Видно от двете съдебни решения, съдът е приел, че ответницата А. е заплатила вместо брат си М. К. ипотечния му кредит в Банка ДСК ЕАД . САС е приел, че между страните по това дело е бил сключен договор за паричен заем, както и че М. К. е **поел по отношение С. А. задължение да ѝ прехвърли същия имот**, в отговор на насрещното задължение на А. да изплати кредита на М. К.. Същото обстоятелство – плащането от страна на ответницата А. на задължението на ответника К. е **довело до заличаване на договорната ипотека върху имота от банката** – кредитор, видно от справка по делото. Следователно, най-ранният момент, на който може да се приеме, че ищцата В. К. е демонстрирала промяна в намерението за своеене на имота, е установеният момент на „финансови затруднения“ на М. К. – **към 2016г.**, като до предявяване на иска, не е изтекъл срок, достатъчен за придобиване на имота по давност.

Според СРС към 2014 г ответникът К. е издал пълномощно , с което е дал право на С. А. да се разпорежда с жилището, включително да го продаде и на себе си . Така М. К. , а не В. К. се е легитимирал като собственик на жилището. Обстоятелството , че към 02.02.2021г. /датата на подаване на молбата за обстоятелствена проверка/ и 23.6.2021г.- датата, на която нотариусът е разпитал свидетелите, ищцата В. К. е демонстрирала пред свидетелите А. и Г. желание да придобие имота, води до единствения възможен извод, че **ищцата К. е упражнявала единствено държане върху имота, но не и владение – държане на вещта като своя.** Нотариалното производство е иницирано **при висящо вече изпълнително дело**, а ищцата е поискала съставяне на констативен нотариален акт за собственост по давност, а не е извършено изповядване на покупко –продажба или друг възмезден договор, с оглед разпоредбата на чл.452 ал.2 ГПК, при съобразяване на двете вписани възбрани върху

имота. Евентуално признаване на права на ищцата би съставлявало признаване придобий.е на права чрез заобикаляне на закона.

Решението на СРС е правилно , като водещите мотиви на първоинстанционния съд се споделят и от настоящия съд , при следните уточнения и изрични мотиви по доводите във въззивната жалба.

Предмет на делото е **иск по чл.440 ал.1 ГПК** и данните са , че :

-са налице роднински връзки между страните - ответниците С. Г. Н.-А. и М. Г. К. са брат и сестра, а ищцата В. М. К. – е съответно племенница на А. и и дъщеря на К. ;

-ищцата се легитимира с нотар.акт по обстоятелствена проверка съставен след образуване на изпълнителното дело ;

-ищцата живее постоянно и работи в гр.С. , а не в процесния апартамент ;

-няма данни за влошени отношения между ищцата и ответника К.-длъжник по изпълнителното дело , а **действията на двамата изглеждат напълно съгласувани** ;

-според въззивника пред нотариуса ответникът М. К. е направил изявление от 23.06.2021 г , че имотът е владян от дъщеря му ;

-ищцата се позовава на придобивна давност /оридинерно придобивно основание/ , като вероятната с цел да се заобиколи разпоредбата на чл.452 ал.2 ГПК , защото върху имота е наложена възбрана ;

-ответникът К. е издал на сестра си А. пълномощно през 2014 г , с което ѝ е дал право да се разпорежда с жилището, включително да го продаде и на себе си .

Законосъобразно първоинстанционният съд е подходил скептично и не е кредитирал показанията на разпитаните пред СРС свидетели и е обърнал внимание на редица противоречия между тях и наличните писмени доказателства по делото , включително влязлото в сила решение . Очевидно е , че **свидетелите са заинтересовани** по смисъла на чл.172 ГПК – Н. живее на съпружески начала с ищцата , а останалите свидетели са близки приятели и съседи на ищцата и ответника К. . Показанията на свидетелите са **недостовърни , житейски нелогични и очевидно предварително заучени** с цел възпроизвеждане пред съда , за да се обслужи „защита“ на К. от изпълнителното производство . С оглед пазарната стойност на апартамент в гр.София и близките отношения между свидетелите и съответно ищцата или ответника , **съвсем ясна е мотивацията на свидетелите да се възпроизвеждат неверни показания**. И въпреки това желание на свидетелите „да помогнат“ , по делото остава недоказано , че ползването на имота от ищцата и евентуалния му ремонт представляват именно владение , а не едни обикновени отношения между баща и дъщеря включително и по заем за послужване , при които дъщерята посещава периодично имота и помага на баща си при поддържането му :

-например , след като твърди ,че имота е на ищцата св.Н. /живее на семейни начала с нея / после заявява , че **К. „не е бил против да ходим и да стопанисваме имота“**.

-свидетелката П. също държи да каже , че имотът е на ищцата , като това било така , защото

така й казала ищцата .

-свидетелят Г. споменава за финансови проблеми на К. , поради които последният „се разбрал и прехвърлил“ имота на ищцата.Очевидно става въпрос не толкова за предаване на владение и ремонти , колкото за съдействие от ищцата да „спаси“ имота поради предстоящата му продажба . Имотът обаче е „спасен“ от банката не от ищцата , а от ответницата А. , която е заплатила задълженията на К. ;

-св.А. е участвал в обстоятелствената проверка , за да помогне за „прехвърляне“ на имота , но знае , че имотът е на ищцата , защото тя така му казала и я виждал да идва в него .

Категорично **не може да се приеме , че има явно и несмущавано владение на ищцата за период от 10 години преди предявяване на иска** , дори в един момент да е постигната уговорка между ищцата и баща й К. имотът да остане за нея . През 2014 г ответникът К. е издал на сестра си А. пълномощно , с което й е дал право да се разпорежда с жилището, включително да го продаде и на себе си т.е. чувствал се е собственик и е бил готов да продаде жилището на сестра си . Няма данни ответникът К. да е издал такова пълномощно на дъщеря си или въобще да е възнамерявал да й прехвърли имота . Напротив – сам се е мъчил да погаси кредита и търсил помощ от сестра си . Така по негово искане през 2016 г сестра му А. заплаща задълженията му към Банка ДСК ЕАД. След това възникват проблеми при връщане на заема между братата и сестрата , защото К. все така няма средства . Трябва да се отбележи , че К. има „история“ в ползване на неверни свидетелски показания , защото в предходното дело за връщане на заема негови свидетели са твърдели , че той е този който е помагал на сестра си , а не обратното . Излиза , че сестрата , която живее в Италия няма средства , а К. , който е шофьор и не може да си плати или разсрочи ипотечния си кредит за маломерен апартамент в ж.к.Овча купел , й помага финансово . В влязлото в сила решение да САС тези твърдения са категорично отречени , а разпитаните пред СГС , I-3 състав по гр.дело № 6848/2017г свидетели не съобщават , че имотът се владее от ищцата .

Законосъобразно първоинстанционният съд е приел , че по делото няма установени данни за демонстриране промяна в намерението /interversio possessionis/ от държане-ползване на имота по заем за послужване в отношения между баща и дъщеря ; към своене на имота от ищцата спрямо ответника К. . Имотът не е собственост на ищцата , независимо от това че тя се е снабдила с нотариален акт по обстоятелствена проверка , а е собственост на ответника К. т.е. искът по чл.440 ГПК е неоснователен .

Налага се изводът , че въззивната жалба е неоснователна и решението на СРС трябва да бъде потвърдено .

По изложените съображения , СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №9464 от 05.06.2023 г постановено по гр.д.№60614/21 г на СРС , 125-ти състав .

ОСЪЖДА В. М. К. ЕГН ***** с адрес гр.С., ул.***** да заплати на С. Г. Н.-А.
ЕГН ***** с адрес гр.Габрово, ул.***** сумата от 2367,25 лева разноси пред СГС .
Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____